



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **A-Z power CZ s.r.o.**, se sídlem Praha 3 – Žižkov, Husinecká 903/10, IČ: 28985923, zast. JUDr. Janem Krčem, advokátem se sídlem Praha 2 – Vinohrady, Záhřebská 33/577, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.3.2013, č.j.: 451/1.30/13/14.3

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 29.3.2013, č.j.: 451/1.30/13/14.3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Jana Krče.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 30.11.2012, č.j. 7720/9.30/12/14.3-RZ. Tímto rozhodnutím Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) uložil žalobci pokutu ve výši 300.000,- Kč za spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že cizincům I. V. a R. R. umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti na stavbě „Revitalizace třídy J. A. Bati ve Zlíně“, čímž porušil § 89 téhož zákona.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný mj. uvedl, že správní orgán I. stupně provedl u žalobce dne 6.4.2012 kontrolu na pracovišti stavebních prací „Revitalizace třídy J. A. Bati – bývalý areál Svit a.s.“ (dále jen „stavba“) ve Zlíně. Tato kontrola byla zaměřena na dodržování povinnosti vykonávat závislou práci v pracovněprávním vztahu, a to v období od 1.3.2012 do 6.4.2012. V protokolu o výsledku kontroly ze dne 24.4.2012, č.j. ABA-15284-1/2010 jsou uvedena následující zjištění:

Pan I. V., občan X., narozený dne X., vykonával v období od 19.3.2012 do 6.4.2012 práci na uvedené stavbě. Rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce ČR – krajskou pobočkou pro hlavní město Prahu ze dne 18.10.2011, č.j. ABA-19143-1/2010-za mu bylo vydáno na místo výkonu práce v Praze do 30.11.2012.

Pan R. R., občan X., narozený dne X., vykonával v období od 2.4.2012 do 6.4.2012 práci na uvedené stavbě. Rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce ČR – krajskou pobočkou pro hlavní město Prahu ze dne 5.5.2011, č.j. ABA-15284-1/2010-za mu bylo vydáno na místo výkonu práce v Praze do 30.6.2012.

Dle žalovaného byl kontrolním orgánem zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu postačujícím pro rozhodnutí. Skutkový stav nebyl žalobcem zpochybňován.

Žalovaný danou věc posoudil tak, že vykonávali-li výše jmenovaní cizinci práci na jiném místě, než pro které jim byla práce povolena, vykonávali práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, a tudíž se jednalo o výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobce tak porušil povinnost zakotvenou v § 89 zákona o zaměstnanosti, jež mu ukládá zaměstnávat cizince s platným povolením k zaměstnání a platným povolením k pobytu na území České republiky nebo s modrou nebo zelenou kartou. Žalovaný odmítl argumentaci žalobce, který se hájil tím, že jmenovaní cizinci byli do místa výkonu práce vysláni na pracovní cestu. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že zrušením § 93 zákona o zaměstnanosti byl zaveden jednotný systém a postup: veškeré pracovní cesty cizinců jsou zakázány, pokud tito cizinci nemají povolení k zaměstnání i pro výkon práce v cílovém místě. V případě jakékoliv změny místa výkonu práce cizince je nezbytné získat nové povolení k zaměstnání. Taková situace nastává i tehdy, je-li cizinec vyslán na pracovní cestu. Žalovaný připustil, že zaměstnanec obecně může být vyslán na pracovní cestu, a může tak dočasně vykonávat práci mimo místo výkonu práce sjednané v pracovní smlouvě. Zaměstnanec – cizinec je nicméně ve svém pohybu, co se týče výkonu práce, omezen vydaným povolením k zaměstnání. Zákon o zaměstnanosti jakožto veřejnoprávní předpis přesně upravuje podmínky a náležitosti rozhodnutí o povolení k zaměstnání. Pokud má zaměstnanec – cizinec v tomto rozhodnutí o povolení k zaměstnání jako místo výkonu práce stanovené určité konkrétní místo, nemůže vykonávat práci mimo toto místo. Na tom nic nemění ani právní úprava možnosti vyslání zaměstnavatelem na pracovní cestu, která je soukromoprávním institutem, kde účastníky jsou rovné subjekty.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí nebo vydání rozsudku, jímž by soud rozhodl, že se od trestu uloženého žalobci za správní delikt upouští. V žalobě uvedl, že za vážnou vadu správního řízení považuje to, že dosud nebylo rozhodnuto o jeho odvolání, které podal dne 4.6.2012 proti příkazu správního orgánu I. stupně ze dne 18.5.2012, č.j. 7720/9.30/11/14.3-PZ, který byl na základě žalobcem podaného odporu ze dne 1.6.2012 zrušen.

Stěžejní námitkou žalobce je tvrzení, že mu byla pokuta za správní delikt uložena na základě argumentace správního orgánu, která nemá oporu ve znění použitých právních předpisů. Žalobce od počátku tvrdil, že své zaměstnance vyslal do místa výkonu práce na pracovní cestu. K tomuto tvrzení správní orgány shodně uvedly, že zaměstnance, kteří jsou cizinci, na pracovní cesty vyslat nelze. Žalobce v tomto směru uvedl, že zákon o zaměstnanosti ve svém předchozím znění obsahoval určitou regulaci práv a povinností zaměstnavatele při pracovní cestě cizince (§ 93 zákona o zaměstnanosti), ale tato právní úprava byla zákona vypuštěna. V současném znění zákona o zaměstnanosti tedy již není vysílání cizinců na pracovní cesty nijak omezeno. Argumentace správních orgánů o veřejném zájmu na kontrole výkonu práce cizinců na území České republiky není dle mínění žalobce relevantní, není-li tento veřejný zájem zakotven *expressis verbis* v textu zákona. Proto není možné, aby byla žalobci uložena sankce na základě extenzivního výkladu zákona o zaměstnanosti. K názoru správního orgánu, že ustanovení veřejnoprávního předpisu – zákona o zaměstnanosti - mají z důvodu veřejného zájmu přednost před ustanoveními soukromoprávního předpisu - zákoníku práce, žalobce uvedl, že je třeba používat právní řád jako celek a přihlížet ke speciální právní úpravě. Nelze proto argumentovat veřejným zájmem a upozadit zákoník práce jen pro jeho převážně soukromoprávní charakter. Pokud zákon o zaměstnanosti neupravuje vysílání cizinců na pracovní cesty, je třeba při neexistenci zvláštní právní úpravy aplikovat obecnou úpravu obsaženou v zákoníku práce. Při ukládání, respektive potvrzování sankce uložené za správní delikt je nutné, aby bylo jednoznačně prokázáno, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, s jehož spácháním právní norma spojuje uložení sankce. Dle žalobce však v jeho případě žádná taková norma neexistuje, protože místo výkonu práce sjednané s oběma zaměstnanci v pracovních smlouvách odpovídá místu výkonu práce obsaženému v rozhodnutích, jimiž bylo oběma zaměstnancům prodlouženo povolení k zaměstnání, a zákon o zaměstnanosti nezakazuje vysílání cizinců na pracovní cesty. Proto nelze tvrdit, že žalobce porušil ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti, které stanoví povinnost zaměstnavatele přijmout do zaměstnání a zaměstnávat pouze osoby s platným povolením k zaměstnání a platným povolením k pobytu na území České republiky nebo s modrou nebo zelenou kartou.

Přestože žalobce skutečnost, že oba své zaměstnance vyslal na pracovní cestu, prokazoval již při provádění kontroly cestovními příkazy obou zaměstnanců, správní orgán I. stupně ani žalovaný tyto důkazy neprovedl, ani je nezamítl. Tím dle mínění žalobce došlo k porušení pravidel upravujících průběh správního řízení.

Návrh na upuštění od uložení sankce žalobce odůvodnil tím, že žalovaný při posuzování přiměřenosti výše pokuty přihlédl k jeho hospodářským výsledkům a obratu v letech 2010 a 2011, k tomu, že zaměstnává 26 zaměstnanců a k absenci dlouhodobých úvěrů a leasingových smluv. Žalovaný však měl přihlídnout též k zásadnímu ukazateli hodnoty majetku, pohledávek a závazků, kterým je vlastní kapitál. Jelikož uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč tvoří 60,85 % vlastního kapitálu společnosti (vlastní kapitál 493.000,- Kč), jde o značný zásah do majetku žalobce, který pro něj může mít likvidační charakter. To by znamenalo ztrátu 26 pracovních míst, a tedy i zásah proti státní politice zaměstnanosti.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou v podstatě identické s odvolacími námitkami, se kterými se již dostatečně vypořádal. Proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se zabýval námitkou žalobce týkající se poučení o opravných prostředcích v příkazu a námitkou dosud nevyřízeného odvolání proti tomuto příkazu.

K tvrzení žalobce o neexistenci zákazu pracovních cest zaměstnanců - cizinců žalovaný uvedl, že zaměstnanec - cizinec musí vzhledem ke speciální státní regulaci pohybu a zaměstnávání cizinců vždy splňovat podmínky svého povolení k zaměstnání. Vykonává-li cizinec práci mimo místo výkonu práce, na které mu bylo vydáno povolení, pracuje v rozporu s tímto povolením, a tudíž vykonává nelegální práci dle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti. K namítanému neprovedení důkazů cestovními příkazy žalovaný poznamenal, že tyto důkazy nikdy nezpochybil ani neodmítl, nicméně tyto důkazy byly s ohledem na posouzení věci zcela irelevantní. Podstatou daného deliktu byl výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání, nikoliv vyslání na pracovní cestu.

Žalovaný učinil součástí svého vyjádření rovněž vyjádření správního orgánu I. stupně, který mj. uvedl, že nesouhlasí s tím, že nesprávné poučení, resp. nevyřízení odvolání proti příkazu lze chápat jako vážnou vadu správního řízení. Dále konstatoval, že povolení k zaměstnání je konstitutivní individuální správní akt, kterým je cizinci umožněno pracovat v rámci pracovněprávního vztahu u konkrétního zaměstnavatele, na stanoveném místě a po určitou dobu. Výkon práce mimo toto úřadem povolené místo práce je třeba chápat jako výkon práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, ať je činěn na základě pracovní cesty či nikoli. Správní orgán I. stupně rovněž uvedl, že považuje žalobci uloženou sankci za přiměřenou. Vlastní kapitál není ekonomickým ukazatelem, který by měl sám o sobě podstatný vliv na hodnocení hospodaření žalobce co do přiměřenosti a likvidačního charakteru výše pokuty.

V podání ze dne 11.12.2014 žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.8.2013, č.j. 1 As 67/2013 – 28 s tím, že na základě tohoto rozsudku bylo u jiných soudů rozhodnuto v obdobných sporech mezi žalobcem a žalovaným v jeho prospěch.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 23.6.2014, se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve zvláštních případech (dále jen „zelená karta“) vydaným podle zvláštního právního předpisu^{9a}) nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce,

Podle § 89 zákona o zaměstnanosti, v témže znění, cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro

družstvo. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zelené karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván po dobu ode dne vydání tohoto potvrzení do ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zelené karty nebo modré karty.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Pro posouzení věci je klíčová otázka, zda je přípustné, aby byl zaměstnanec - cizinec vyslán na pracovní cestu i mimo místo výkonu práce, na které mu bylo vydáno povolení k zaměstnání. Tuto otázku zodpověděl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.8.2013, č.j. 1 As 67/2013 – 42, na který žalobce přiléhavě poukázal v podání ze dne 11.12.2014. V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud mj. zabýval smyslem a účinky novelizace zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 382/2008 Sb., jímž bylo s účinností od 1.1.2009 zrušeno ustanovení § 93, které ukládalo zaměstnavateli povinnosti ohlásit úřadu práce kratší vyslání zaměstnance - cizince mimo místo výkonu práce, resp. povinnost žádat o nové povolení k zaměstnání při delším vyslání mimo místo výkonu práce. Nejvyšší správní soud dovodil, že „že současný zákon o zaměstnanosti mlčí k možnosti dočasného vyslání cizince k výkonu práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání. V soukromoprávní oblasti je přitom nepochybné, že zaměstnanec a zaměstnavatel se mohou na pracovní cestě dohodnout, byť třeba jen konkludentně (shora cit. § 42 odst. 1 zákoníku práce). Písemně se mohou dohodnout též na přeložení (shora cit. § 43 odst. 1 zákoníku práce). Do 31. 12. 2008 podléhaly tyto soukromoprávní úkony další veřejnoprávní regulaci – viz shora popsany § 93 zákona o zaměstnanosti. Počínaje 1. 1. 2009 neexistuje žádná veřejnoprávní norma, která by regulovala časově omezené vyslání cizozemského zaměstnance mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání. Z ústavního principu deklarovaného v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá) plyne, že v takovémto případě se mohou cizozemský zaměstnanec a jeho zaměstnavatel na pracovní cestě dle své vůle dohodnout.“

V bodě 22 odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že: „Výklad stěžovatelky, podle níž novela zákona o zaměstnanosti zcela vyloučila pracovní cesty cizinců, je proto v jasném rozporu se záměrem zákonodárce. Ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti bylo zrušeno, protože dosavadní právní úprava neměla podstatný dopad na ochranu trhu práce v daném regionu. Zrušením § 93 mělo rovněž dojít ke snížení administrativní zátěže zaměstnavatelů i správních úřadů. Smyslem zrušení § 93 tedy bylo zjednodušení pozice zaměstnavatelů. Výklad stěžovatelky naproti tomu zatěžuje zaměstnavatele i zaměstnance mnohem více, než jak tomu bylo za předchozí právní úpravy. Ve srovnání s předchozí úpravou by tak podle zcela absurdního výkladu stěžovatelky byla nelegální prací dokonce i jednodenní pracovní cesta mimo místo výkonu práce cizince. Takovýto výklad zcela popírá smysl novely.“

V bodě 30 pak Nejvyšší správní soud uvedl následující: „Protože zákon o zaměstnanosti vysílání cizinců mimo místo výkonu práce počínaje 1.1.2009 nijak neomezuje, nemohl žalobce vykonávat práci v souvislosti s pracovní cestou mimo Prahu v rozporu s povolením k zaměstnání.“

Z výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, které jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, jednoznačně plyne nesprávnost názoru žalovaného o nemožnosti vyslání zaměstnanců – cizinců na pracovní cestu mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání. Žalobce v souladu s § 89 zákona o zaměstnanosti uzavřel dne 4.4.2011 pracovní smlouvu s R. R. a dne 1.12.2011 pracovní smlouvu s I. V., kteří měli platné povolení k zaměstnání. V rámci těchto pracovních poměrů následně vyslal oba tyto zaměstnance v souladu s § 42 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce na pracovní cestu konanou na základě cestovních příkazů. Jak dovodil Nejvyšší správní soud, zákon o zaměstnanosti nyní vysílání cizinců na pracovní cesty nijak neomezuje. Z tohoto důvodu nešlo o výkon práce v rozporu s rozhodnutími o povolení k zaměstnání, a proto uvedení zaměstnanci žalobce nevykonávali nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti. Lze shrnout, že vysláním dvou svých zaměstnanců – cizinců na pracovní cestu k výkonu práce na předmětné stavbě se žalobce nemohl dopustit správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 téhož zákona.

Vzhledem k tomu, že soud přisvědčil klíčové námitce žalobce, že vytýkaným jednáním nedošlo k porušení zákona o zaměstnanosti, a tím ani ke spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, za který by bylo možno uložit žalobci sankci, soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit. Posuzování dalších žalobních námitek je za této situace bezpředmětné, neboť by nemohlo nijak ovlivnit výsledek řízení. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika), přičemž sazba odměny činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a částkou 2.142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Jana Krče (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní

soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. května 2015

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková